

Oponentský posudek pro Kristýnu Kuthanovou k bakalářské práci „SKUTEČNOST A SEN.“

Kristýna Kuthanová pojala svou práci osobitě. Motiv jejího osobního zážitku z dětství se tak stal vlastně předmětem její bakalářské práce a dobře propojuje jednotlivé části. Osnova a řazení kapitol je přehledné a na první pohled nic „nevyčívá“, ani neschází. Posluchačka čtenáře nejprve krátce uvede do problematiky snu a skutečnosti po teoretické stránce a potom se věnuje vlastnímu projektu završeného výtvarnou prací v podobě videa. Následuje další blok, kde se věnuje kontextům ve výtvarném umění a navíc vybírá umělce, kteří jsou pojátkem s jejím výtvarným projektem. V didaktické části si jasně uvědomuje nedostatečnost praxe i teorie, nicméně intuitivně velice dobře zachází s vlastními podněty pro práci s dospívajícími dětmi. Jako základní médium pro výuku opět použila video a film, použití však logicky vysvětluje a uvědomuje si, že může zahrnovat širokou škálu výtvarných technik spolupracujících s touto formou uměleckého projevu. Didaktická část má také zpětnou vazbu k výtvarné, kdy se Kristýna opírá o tři body, které jsou stěžejní v jejím videu. Je to sen jako uskutečnitelné/neuskutečnitelné přání, vývoj člověka – čas a vztah člověka k blízkému místu.

Studentka poměrně obratně kombinuje získané informace s vlastním psaným projevem, který je, zdá se, na velmi dobré úrovni.

Výtvarný projekt má jednoduchý ale promyšlený koncept. Zprvu se sice objevuje pochybnost, co má společného sen a vzpomínka, ale posluchačka vysvětluje, že je to vlastně specifický návrat k určité události z dětství, kdy si aktéři tohoto příběhu již vše podrobně nepamatují, takže jde o jakési „vysnění skutečnosti“. Procházka do parku a uvízlá obruč na cvičení na jistém místě na stromě při hře se tak stává historickým momentem, který má pro jednotlivé účastníky děje v odstavu času různou důležitost. Kristýna Kuthanová pracovala ve videu s motivem obruče a jejího opětovného vyhozování do výše či točení okolo vlastního těla, což je souhrou náhod subjektivně pojatá alegorie lineárního a cyklického času. Její hru s obručí doplnila nesouvislými komentáři rodinných příslušníků účastnících se tehdejší události. Komentáře studentka nahrála na diktafon a záměrně vymazala záznam hlasu s otázkami. Zvuková stopa zde není jen doprovod, ale nedílná součást díla. Škoda jen, že se zde projevil nedostatek času na zhotovení práce, protože video poněkud škodí určitá vizuální roztržitost. Některé záběry vypadají, že se zbytečně opakují, jiné jsou příliš detailní a světelně přeexponované. Zvuková stránka je místy nekvalitní do té míry, že není znát, je-li to záměr. To se stalo v případě otce jako klíčového svědka revidovaného příběhu.

Celková úroveň práce, jak již bylo výše zmíněno, je vysoká a po všech stránkách vyvážená a kompaktní. Grafická úprava je v pořádku s minimem překlepů, které však je dobré vždy eliminovat.

Navrhované hodnocení: výborně

Dne 20.8.2009

Mgr.A. Michal Sedlák